

การศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไป ในสถาบันอุดมศึกษากลุ่มภาคกลาง

A STUDY OF CHINESE SPEAKING SKILL OF STUDENTS STUDYING CHINESE AS A GENERAL EDUCATION COURSE AT HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS IN CENTRAL THAILAND

พรรณิกา ชวนาทุสรณ์

Pannika Chavanatnusorn

สำนักการศึกษาทั่วไป สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์

The office of General Education, Panyapiwat Institute of Management

Received: September 19, 2023 / Revised: February 16, 2024 / Accepted: February 20, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา โดยจำแนกตามปัจจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 2) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไป และ 3) เสนอแนวทางการเรียนการสอนสำหรับพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 243 คน จากสถาบันอุดมศึกษาในภาคกลาง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม (Questionnaire) แบบทดสอบทักษะการพูดรายบุคคล และเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างผ่านการทดสอบรายบุคคล โดยคัดเลือกนักศึกษา 2 คน จากแต่ละสถาบัน การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอนุมาน ได้แก่ สถิติทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์ความผิดพลาด

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีน พบว่า 1.1) นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนมีคะแนนเฉลี่ยปัญหาด้านการพูดสูงกว่านักศึกษาที่มีพื้นฐานมาก่อน 1.2) นักศึกษาที่เรียนภาษาจีนมาน้อยกว่า 1 ปี มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาในการพูดสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และ 1.3) กลุ่มที่เรียนภาษาจีนมา 1-2 ปี มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาการพูดสูงกว่ากลุ่มนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนมา 3-4 ปี และนักศึกษาที่มีชั่วโมงเรียน 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาการพูดสูงกว่านักศึกษาที่มีชั่วโมงเรียน 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ข้อผิดพลาดในปัญหาในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาส่วนใหญ่คือ นึกคำศัพท์ไม่ออก โดยความผิดพลาดจากการทดสอบการพูดมีหลายประเภทที่สำคัญ ได้แก่ การใช้คำตกหล่น การใช้คำเกิน การใช้คำศัพท์ผิด และการเรียงลำดับคำผิด

3. แนวทางการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไป ควรคำนึงถึงความรู้เดิมของนักศึกษาประกอบกับการจัดการเรียนสอนเพิ่มเติมคือ เป็นการจัดการเรียนรู้แบบนักศึกษาเป็น

ศูนย์กลาง โดยมีแนวทางแนะนำ 6 ประการ ดังนี้ 3.1) ผู้สอนแบ่งอำนาจในรายวิชาให้กับนักศึกษาและสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน 3.2) ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำในการแก้ไขและให้กำลังใจต่อความผิดพลาดในการพูดภาษาจีน 3.3) นักศึกษามีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง 3.4) เนื้อหาที่เรียนมีความเชื่อมโยงกับในชีวิตจริง 3.5) การประเมินผลการเรียนรู้ทำให้เกิดการพัฒนาตนเองของนักศึกษา และ 3.6) สร้างให้นักศึกษาเกิดการรับรู้อัตลักษณ์ของตนเองในทางบวกต่อวิชาภาษาจีน

คำสำคัญ: ทักษะการพูด ภาษาจีน การศึกษาทั่วไป การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

Abstract

The three purposes of this research were as follows: (1) to compare the Chinese speaking skills of students studying Chinese as a general education course at the higher education level as classified by factors related to instructional management; (2) to analyze the Chinese speaking errors of students learning Chinese as a general education course; and (3) to propose instructional guidelines for developing Chinese speaking skills of the students. The samples were 243 higher education students taking Chinese as a general education course from higher education institutions in the Central Region, obtained by stratified random sampling. The instruments used for collecting data consisted of a questionnaire, an individual speaking test, and the criteria for assessing the Chinese speaking skills of the students through the individual test. There were 2 students selected from each university to participate in the speaking test. Quantitative data were analyzed using descriptive statistics including the frequency, percentage, mean, and standard deviation; and inferential statistics including the t-test and one-way ANOVA. Qualitative data were analyzed with the use of error analysis.

The results of the study were as follows:

1. For the comparison results of Chinese speaking skills, it was found that (1.1) students who had no previous knowledge in Chinese language had mean score of speaking problems higher than that of students with a previous knowledge; (1.2) students who had studied Chinese for less than 1 year had mean score of speaking problems higher than those of the other groups; and (1.3) the students who studied Chinese for 1-2 years mean score of speaking problems higher than that of the students who had studied Chinese for 3-4 years, and the students who studied Chinese 1-2 hours per week had mean score of speaking problems significantly higher than that of students who studied Chinese for 3-4 hours per week at the .05 level of statistical significance.

2. Most students' errors in speaking Chinese were that they could not think of the words. There were several types of important errors as revealed from the speaking tests including the omission of words, the use of additional words, the use of wrong words, and the disordering of words.

3. The guidelines for appropriate instruction of students studying Chinese as a general education course should include the taking into consideration of the students' previous knowledge of the language before providing them with additional instruction in terms of student-centered instruction. There were 6 recommended teaching guidelines as follows: (3.1) the instructor shares authority in the course with students and builds good relationships with them; (3.2) the instructor plays the role as the mentor to correct and encourage students when making errors in Chinese speaking; (3.3) the students participate in taking responsibility for their own learning; (3.4) the contents learned in the course are connected to real life situations; (3.5) evaluation of course learning outcomes is aimed to develop the self-development of students; and (3.6) creating a positive self-awareness among students in learning Chinese.

Keywords: Speaking Skill, Chinese, General Education, Error Analysis

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก นับได้ว่าเป็นภาษาที่สามที่หลาย ๆ ประเทศนิยมเรียนต่อจากภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาหนึ่งที่ใช้สื่อสารในองค์กรสหประชาชาติ และประเทศจีนก็เริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อโลกมากขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา สำหรับประเทศไทย ภาษาจีนถือเป็นอีกภาษาหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การทำงาน การทำธุรกิจ การค้าขาย และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมุ่งเน้นพัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนนักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะทางภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ เป็นการเพิ่มขีดความสามารถของคนไทยในการแข่งขันในเวทีโลก (Sundarajamara et al., 2016a)

เมื่อภาษาจีนมีบทบาทในเวทีโลกมากขึ้นส่งผลให้ภาคตลาดแรงงานของประเทศไทยต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านภาษาจีนเป็นจำนวนมาก ทำให้มีการเปิดหลักสูตรหรือเพิ่มรายวิชาภาษาจีนใน

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป แต่จากการสำรวจพบว่า ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Malasri & Wei, 2017)

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทักษะภาษาจีนของนักเรียนนักศึกษาไทยที่ผ่านมา กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก แต่งานวิจัยที่ศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปยังพบน้อย และด้วยวัตถุประสงค์ของวิชาศึกษาทั่วไปและข้อจำกัดทางหน่วยกิตทำให้เกิดความแตกต่างทางบริบทกับการจัดการเรียนการสอนในวิชาเฉพาะ ดังนั้นเพื่อการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนในรายวิชาศึกษาทั่วไปให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชาศึกษาทั่วไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีนในรายวิชาศึกษาทั่วไปเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพแก่นักศึกษาในรายวิชาศึกษาทั่วไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษาโดยจำแนกตามปัจจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

2. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการพูดภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาศึกษาทั่วไป

3. เพื่อเสนอแนวทางการเรียนการสอนสำหรับพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา

ทบทวนวรรณกรรม

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดคือการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป โดยผู้พูดต้องมีความรู้ระบบภาษาที่ถูกต้อง มีการใช้น้ำเสียง ท่าทางประกอบการพูด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพูดคือ ให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร (Byrne, 1987; Finocchiaro & Brumfit, 1983; Meecharoen, 2020; Valette, 1977) ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะแสดงถึงความสำเร็จจากการเรียนรู้ภาษาผ่านการพูด การเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม จากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง (Valette, 1977; Yuanchuen, 2010) องค์ประกอบสำคัญของทักษะในการพูดเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความต่อเนื่อง ความเป็นธรรมชาติในการพูด และความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารที่นักศึกษาต้องคำนึงว่าจะพูดอะไร พูดเมื่อไร และพูดอย่างไรด้วย (Bartz, 1979; Domesrifa, 2008; Harris, 1990)

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

การวิเคราะห์ความผิดพลาด คือ การศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดจากนักศึกษาภาษาต่างประเทศ เพื่อหาว่านักศึกษามีความรู้ทางภาษา อยู่ในระดับใด มีกระบวนการเรียนภาษาอย่างไร และเพื่อให้ทราบถึง

ปัญหาทั่วไปในการเรียนรู้ภาษา และการค้นพบสิ่งเหล่านี้สามารถนำมาประยุกต์ในการสอนและการเตรียมสื่อการสอนได้ (Richards et al. อ้างอิงใน Hasyim, 2002) ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นสามารถสังเกตได้ วิเคราะห์ได้ และสามารถจำแนกประเภทได้สะท้อนถึงกระบวนการทางความคิดบางอย่างของนักศึกษา (Brown, 2014) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาจึงมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ คือ 1) แสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของกระบวนการเรียนรู้ภาษา และ 2) ชี้ให้ผู้สอนและผู้พัฒนาหลักสูตรเห็นว่า ส่วนใดบ้างที่ยากสำหรับนักศึกษาในการเรียนรู้และนำไปใช้ รวมถึงข้อผิดพลาดประเภทใดบ้างที่เป็นอุปสรรคสำหรับนักศึกษาในการสื่อสารภาษาให้มีประสิทธิภาพ (Dulay et al., 1982)

การจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด (Classification of Errors)

การจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดการใช้ภาษาสามารถจำแนกออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ (Dulay et al., 1982; Burt & Kiparsky อ้างอิงใน Brown, 2014)

1. การจำแนกข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Category) เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามองค์ประกอบของภาษา (language Components) ประกอบด้วย ระบบเสียง (Phonology) ระบบไวยากรณ์และหน่วยคำ (Syntax and Morphology) ความหมายและคำศัพท์ (Semantics and Lexicon) และรูปแบบหรือลีลา (Discourse)

2. การจำแนกข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิว (Surface Strategy Taxonomy) เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่มุ่งศึกษาโครงสร้างพื้นผิวของประโยค ที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากความไม่ตั้งใจเรียนหรือความเหนื่อยล้าของนักศึกษา โดยมีหลักการในการวิเคราะห์ดังนี้ 2.1) การละคำ (Omission) คือ การใช้คำตกหล่นทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์หรือไม่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยจำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ การละหน่วยคำหลัก (Content Morphemes) ได้แก่ คำนาม

คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ และการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical Morphemes) การละคำที่มีบทบาทน้อยในการสื่อความหมายในประโยค 2.2) การเพิ่มคำ (Additions) เป็นการเพิ่มคำที่ไม่ต้องมีลงในประโยค สามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double Markings) ในกรณีที่ต้องใส่ลักษณะชี้เพียงครั้งเดียว การใช้กฎเกินการ (Regulizations) แต่ละภาษาจะมีกฎการใช้ภาษามากมาย และกฎการใช้ภาษาบางกฎจะมีข้อยกเว้น การใช้กฎเกินการ คือ การเพิ่มลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าไปในกลุ่มคำที่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูป และการเพิ่มคำแบบง่าย (Simple Additions) เป็นข้อผิดพลาดอื่นที่นอกเหนือจากการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อนและการใช้กฎเกินการ ซึ่งข้อผิดพลาดประเภทนี้สามารถพบได้จากทั้งเด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองในเวลาใกล้เคียงกัน 2.3) การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นการใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างที่ผิด เกิดจากการที่นักศึกษาเสริมรูปบางอย่างในคำหรือประโยคผิด สามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ (Regularization Errors) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการนำกฎปกติ (Regular) ของภาษามาใช้กับลักษณะบ่งชี้แบบไม่ปกติ (Irregular) การใช้รูปแบบครอบจักรวาล (Archi-forms) เป็นรูปแบบที่นักศึกษาเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมด และการสลับรูปแบบ (Alternating Forms) หลังจากที่มีนักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์มากขึ้น แต่ยังไม่แม่นยำในหลักภาษา จึงอาจเกิดข้อผิดพลาดโดยการสลับรูปแบบการใช้คำเหล่านั้น และ 2.4) การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) เป็นการวางคำหรือกลุ่มคำในประโยคผิดตำแหน่ง

3. ข้อผิดพลาดโดยการเปรียบเทียบ (Comparative Analysis Taxonomy) เป็นการเปรียบเทียบระหว่างโครงสร้างข้อผิดพลาดของนักศึกษาภาษาต่างประเทศกับโครงสร้างของเด็กที่เรียนภาษาที่หนึ่ง

สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 2 ประเภทคือ ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ (Development Errors) เป็นข้อผิดพลาดที่นักศึกษารั้งขึ้นระหว่างเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและเกิดความผิดพลาดเหมือนกันทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาต่างประเทศ และข้อผิดพลาดภายในภาษา (Interlingual Errors) เกิดจากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่สมบูรณ์ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดทางโครงสร้างวลีหรือประโยคที่คล้ายกับภาษาที่หนึ่ง ข้อผิดพลาดแบบนี้สามารถวิเคราะห์ได้โดยการนำโครงสร้างไวยากรณ์จากวลีหรือประโยคที่นักศึกษาวาดแปลเป็นภาษาที่หนึ่งของนักศึกษามีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันหรือไม่

4. ข้อผิดพลาดที่ส่งผลกระทบต่อการสื่อสาร (Communicative Effect) ข้อผิดพลาดประเภทนี้ให้ความสนใจที่ความผิดพลาดที่ส่งผลกระทบต่อผู้ฟังหรือผู้อ่านและส่งผลกระทบต่อความเข้าใจของผู้รับสาร โดยสามารถจำแนกความผิดพลาดออกเป็น 2 ประเภทคือ ข้อผิดพลาดหลัก (Global Errors) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในโครงสร้างประโยค และส่งผลกระทบต่อการสื่อสารทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจอย่างชัดเจน ข้อผิดพลาดย่อย (Local Errors) ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในโครงสร้างประโยคแต่ไม่ส่งผลกระทบต่อการสื่อสารและผู้รับสารเข้าใจสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการ

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

Brown (2014) ได้แบ่งสาเหตุของข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาไว้ 4 ประเภทดังนี้

1. การถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual Transfer) เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาที่หนึ่งในการใช้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนักศึกษายังไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ของภาษาต่างประเทศ จึงใช้รูปแบบภาษาต่างประเทศตามภาษาที่หนึ่งของตน ข้อผิดพลาดแบบนี้มักเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศในระยะต้น

2. การถ่ายโอนภายในภาษา (Intralingual Transfer) หลังจากที่มีนักศึกษารั้งขึ้นภาษาต่างประเทศไประยะหนึ่งและเริ่มคุ้นเคยกับภาษาต่างประเทศ แต่ยัง

มีความรู้จำกัดในการใช้ภาษาต่างประเทศ ข้อผิดพลาดที่พบจึงมักมาจากการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยส่วนใหญ่ นักศึกษาจะนำกฎไวยากรณ์หรือวิธีการใช้ภาษาอย่างใดอย่างหนึ่งไปใช้ในขอบเขตที่ไม่ควรใช้ หรือนำคำศัพท์หรือโครงสร้างเฉพาะทางภาษาไปใช้กับทุกบริบทโดยไม่คำนึงถึงกฎหรือไวยากรณ์

3. บริบทของการเรียนรู้ (Context of Learning) เป็นสาเหตุที่เกิดขึ้นมาจากการที่ผู้สอนหรือตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนที่อาจจะนำอธิบายไม่ชัดเจน กำกวมหรือสอนผิด ทำให้เกิดความเข้าใจผิดและนำไปสู่ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาต่างประเทศ

4. กลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) เป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นมาจากลักษณะนิสัยเฉพาะของนักศึกษาที่ส่งผลรูปแบบการเรียนรู้ อย่างหนึ่งคือ นักศึกษาที่มีลักษณะนิสัยมั่นใจในตนเอง เมื่อเจอสถานการณ์ที่ตนเองไม่สามารถสื่อสารได้ จะพยายามที่จะสร้างรูปแบบการสื่อสารออกมาโดยไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องของภาษาต่างประเทศและกลายเป็นการเรียนรู้ว่าเป็นกฎหรือไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้อาจกลายเป็นสาเหตุของข้อผิดพลาดได้

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีการเก็บข้อมูลทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณประชากรที่ทำการศึกษาคือ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีนในรายวิชาศึกษาทั่วไปในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จากสถาบันอุดมศึกษาภาคกลางที่มีรายวิชาภาษาจีนและเปิดในภาคการศึกษาและปีการศึกษา เพียง 6 สถาบัน ได้แก่ สถาบันการจัดการปัญญาวิวัฒน์ มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จำนวน 620 คน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้สูตรคำนวณขนาดกลุ่ม

ตัวอย่างของ Taro Yamane โดยใช้สูตรการคำนวณแบบทราบจำนวนประชากร มีสูตรดังต่อไปนี้ (Yamane, 1973)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

N คือ ขนาดประชากร

n คือ ขนาดตัวอย่าง

e คือ ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

เมื่อคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรข้างต้น จะใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 243 คน วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย 1) สถาบันการจัดการปัญญาวิวัฒน์ จำนวน 123 คน 2) มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 206 คน 3) มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 69 คน 4) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 92 คน 5) มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 107 คน และ 6) มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จำนวน 23 คน

ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดคุณลักษณะของผู้ให้ข้อมูลคือ เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาจีนมาก่อนเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา และเป็นผู้ที่เรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่มาแล้ว 1 รายวิชา โดยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มที่มีคะแนนรายวิชาภาษาจีนค่อนข้างสูง และกลุ่มที่มีคะแนนภาษาจีนค่อนข้างต่ำ โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รวม 2 คน ต่อ 1 สถาบันอุดมศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบสอบถามสำหรับเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 8 ข้อ ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีน จำนวน 10 ข้อ และตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการ

พูดภาษาจีนของตนเอง จำนวน 7 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุด จนถึงเห็นด้วยน้อยที่สุด แบบสอบถามนี้ผ่านการประเมินความตรงเชิงเนื้อหา โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน มีค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) ระหว่าง .66-1 และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทดสอบค่าความเชื่อมั่น โดยนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) โดยมีความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .895

2. แบบทดสอบทักษะการพูดรายบุคคล เป็นแบบทดสอบสำหรับวัดทักษะการพูดภาษาจีน โดยผู้วิจัยออกแบบตามเนื้อหาที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนเบื้องต้นที่ใช้ในสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 3 เล่ม คือ Hanyu Jiaocheng, New Practical Chinese Reader และ Discover China โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ร่วมกันพิจารณาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการพูดภาษาจีน

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยประยุกต์มาจากเกณฑ์ของ Oller (1979) และ Clark (1972) โดยแบ่งประเด็นการประเมินออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง และการตอบคำถามตรงประเด็น (ความเข้าใจ) แต่ละประเด็นแบ่งออกเป็น 4 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้มีการเก็บข้อมูลทั้งรูปแบบเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจึงนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และสถิติทดสอบที (t-test -independent)

และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน โดยมีค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ .05

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสนทนากับภาษาจีนกับกลุ่มตัวอย่าง และให้คะแนนตามทักษะความสามารถในการสื่อสารภาษาจีน โดยมีผู้ประเมินข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการสนทนาภาษาจีนของนักศึกษาจำนวน 3 ท่าน ตามเกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง และการตอบคำถามตรงประเด็น (ความเข้าใจ) และมีการจดบันทึกข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการสนทนาของนักศึกษา เพื่อนำมาวิเคราะห์ควบคู่กับการนำทฤษฎีแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและวิธีการสอนภาษาต่างประเทศมาประยุกต์ เพื่อนำเสนอแนวทางการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 76.95 ไม่มีเชื้อสายจีน ร้อยละ 73 มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.44 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 51.44 ศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 43.62 มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนร้อยละ 61.32 เคยเรียนภาษาจีนต่ำกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.03 เคยเรียนภาษาจีนในระดับมหาวิทยาลัยมาแล้ว 1 รายวิชา ร้อยละ 92.18 สาเหตุที่เลือกเรียนรายวิชาภาษาจีน เพราะมีความสนใจหรือชอบภาษาจีน ร้อยละ 62.96 มีอาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอนร้อยละ 71.60 มีชั่วโมงเรียน 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ร้อยละ 58.85 มีเวลาเรียนใน 1 ภาคเรียนอยู่ที่ 10-13 สัปดาห์ ร้อยละ 46 แบบเรียนที่ใช้เป็นเอกสารประกอบการสอนที่ผลิตเอง ร้อยละ 62.14 และรูปแบบการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ใช้การสอบพูดรายบุคคล คิดเป็นร้อยละ 68.31 ลำดับถัดไปเป็นการนำเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านปัญหาในการพูดภาษาจีน			
1. นึกคำศัพท์ไม่ออก	3.67	1.03	เห็นด้วยมาก
2. ออกเสียงไม่ถูกต้อง	3.50	1.13	เห็นด้วยมาก
3. ไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค	3.05	1.07	เห็นด้วยปานกลาง
4. ฟังไม่เข้าใจ ทำให้โต้ตอบไม่ได้	3.13	1.11	เห็นด้วยปานกลาง
5. ไม่มั่นใจตนเอง	3.30	1.21	เห็นด้วยปานกลาง
รวม	3.33	0.83	เห็นด้วยปานกลาง
ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน			
1. ความชอบภาษาจีน	3.95	1.06	เห็นด้วยมาก
2. การมีเป้าหมายในการใช้ภาษาจีน	3.87	1.07	เห็นด้วยมาก
3. รูปแบบการสอนของอาจารย์	4.13	0.95	เห็นด้วยมาก
4. แบบเรียนที่ใช้เรียน	3.97	0.97	เห็นด้วยมาก
5. กิจกรรมในชั้นเรียน	3.98	0.97	เห็นด้วยมาก
6. การฟังหรือดูสื่อภาษาจีนเป็นประจำ	4.08	1.01	เห็นด้วยมาก
7. การมีเพื่อนชาวจีน	3.70	1.22	เห็นด้วยมาก
รวม	3.95	0.80	เห็นด้วยมาก
ด้านวิธีการฝึกทักษะการพูดภาษาจีน			
1. สื่อสารกับอาจารย์ผู้สอน	3.27	1.17	เห็นด้วยปานกลาง
2. สื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.20	1.21	เห็นด้วยปานกลาง
3. พูดคุยกับเพื่อนชาวจีน	2.63	1.40	เห็นด้วยปานกลาง
4. เรียนพิเศษเพิ่มเติม	2.74	1.36	เห็นด้วยปานกลาง
5. ดูสื่อต่าง ๆ ของจีน เช่น ซีรีส์จีน ภาพยนตร์จีน เพลงจีน	3.59	1.22	เห็นด้วยมาก
รวม	3.08	1.01	เห็นด้วยปานกลาง
ด้านประโยชน์ของการใช้ทักษะการพูดภาษาจีนในอนาคต			
1. พูดคุยกับเพื่อนชาวจีน	3.55	1.13	เห็นด้วยมาก
2. ทำธุรกิจกับชาวจีน	3.41	1.23	เห็นด้วยมาก
3. ทำงานในบริษัทสัญชาติจีน	3.32	1.25	เห็นด้วยปานกลาง
4. ทำงานที่ต้องใช้การพูดภาษาจีนเป็นหลัก เช่น ไกด์ ล่าม พิธีกร	3.35	1.31	เห็นด้วยปานกลาง
5. ท่องเที่ยวที่ประเทศจีน	3.79	1.12	เห็นด้วยมาก
รวม	3.48	1.05	เห็นด้วยมาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ด้านที่นักศึกษาในระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนมากที่สุด คือ ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน (Mean = 3.95, S.D. = 0.80) รองลงมา เป็นด้านประโยชน์ของการใช้ทักษะการพูดภาษาจีนในอนาคต (Mean = 3.48, S.D. = 1.05) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบผลดังนี้

ด้านปัญหาในการพูดภาษาจีน ในภาพรวม นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง (Mean = 3.33, S.D. = 0.83) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหานักคำศัพท์ไม่ออกเป็นปัญหาที่นักศึกษาเห็นด้วยมาก (Mean = 3.67, S.D. = 1.03) รองลงมา เป็นปัญหาการออกเสียงไม่ถูกต้อง (Mean = 3.50, S.D. = 1.13)

ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ในภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก (Mean = 3.95, S.D. = 0.80) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า รูปแบบการสอนของอาจารย์ เป็นปัจจัยที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนมากที่สุด โดยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ เห็นด้วยมาก (Mean = 4.13, S.D. = 0.95) รองลงมาเป็นการฟังหรือดูสื่อภาษาจีนเป็นประจำโดยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ เห็นด้วยมาก (Mean = 4.08, S.D. = 1.01)

ด้านวิธีการฝึกทักษะการพูดภาษาจีน ในภาพรวม นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง (Mean = 3.08, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า การดูสื่อต่าง ๆ ของจีน เช่น ซีรีส์จีน ภาพยนตร์จีน เพลงจีน เป็นวิธีการฝึกทักษะการพูดภาษาจีนที่นักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุด โดยเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก (Mean = 3.59, S.D. = 1.22) รองลงมาเป็นการสื่อสารกับอาจารย์ผู้สอน โดยเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยปานกลาง (Mean = 3.27, S.D. = 1.17)

ด้านประโยชน์ของการใช้ทักษะการพูดภาษาจีนในอนาคต ในภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ใน

ระดับเห็นด้วยมาก (Mean = 3.48, S.D. = 1.05) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การท่องเที่ยวที่ประเทศจีน เป็นด้านที่นักศึกษาให้ความคิดเห็นมากที่สุด โดยเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก (Mean = 3.79, S.D. = 1.12) รองลงมาเป็นการพูดคุยกับเพื่อนชาวจีน โดยเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก (Mean = 3.55, S.D. = 1.13)

ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทักษะการพูดภาษาจีนระหว่างกลุ่มที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า ด้านปัญหาในการพูด กลุ่มที่ไม่มีพื้นฐาน (Mean = 17.84, S.D. = 3.64) มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มที่มีพื้นฐาน (Mean = 15.83, S.D. = 4.19) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 3.82, p < .05$) หมายความว่า กลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานมีปัญหาในการพูดมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีพื้นฐาน

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกกลุ่มความแปรปรวนตามจำนวนปีที่เรียนภาษาจีนก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างนัยหนึ่งคู่ ($F = 8.32, p < .05$) และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาจีนมาน้อยกว่า 1 ปี มีค่าเฉลี่ยด้านปัญหาการพูด (Mean = 18.40, S.D. = 4.73) มากกว่ากลุ่มที่เรียนมา 1-2 ปี (Mean = 16.40, S.D. = 3.01) มากกว่ากลุ่มที่เรียนมา 5 ปีขึ้นไป (Mean = 15.05, S.D. = 4.19) และมากกว่ากลุ่มที่เรียนมา 3-4 ปี (Mean = 13.84, S.D. = 3.87) และพบว่า กลุ่มที่เรียนมา 1-2 ปี มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มที่เรียนมา 3-4 ปี

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกกลุ่มความแปรปรวนตามสัญชาติของผู้สอน ไม่พบความแตกต่างตามสัญชาติของผู้สอน

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกกลุ่มความแปรปรวนตามจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างนัยหนึ่งคู่ ($F = 2.72, p < .05$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า นักศึกษา กลุ่มที่เรียน 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (Mean = 17.56,

S.D. = 3.86) มีค่าเฉลี่ยปัญหาการพูดมากกว่านักศึกษา
กลุ่มที่เรียน 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (Mean = 16.00,
S.D. = 4.12)

ลักษณะความผิดพลาดที่พบจากการทดสอบ การพูดภาษาจีน

จากการทดสอบการพูดของนักศึกษาที่ผู้วิจัย
เลือกมาจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาลักษณะความ
ผิดพลาดการพูดภาษาจีนพบว่า ลักษณะความผิดพลาด
ของการรับรู้ภาษาที่สองมีความคล้ายคลึงกับแนวคิด
การจำแนกข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของ
Dulay et al. (1982) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การละคำหรือการใช้คำตกหล่น (Omission)
คือ การที่ผู้ส่งสารพูดประโยคที่ขาดส่วนประกอบ
บางส่วนไป ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น ขาดประธาน
กริยา หรือกรรม หรือส่วนอื่น ๆ โดยเกิดจากความไม่
ใส่ใจในการสื่อสาร ดังตัวอย่าง

× 咖啡店在的右边。

✓ 咖啡店在银行的右边。

จากประโยคข้างต้น มาจากข้อคำถาม 咖啡
店在哪儿? (ร้านกาแฟอยู่ที่ไหน) นักศึกษาตอบว่า
咖啡店在的右边。(ร้านกาแฟอยู่ด้านขวาของ)
ซึ่งเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เพราะไม่ได้บอกคำศัพท์
สถานที่อยู่หน้าคำบอกทิศทาง ซึ่งเป็นคำที่จะสามารถ
ชี้ตำแหน่งของร้านกาแฟได้ จากภาพประกอบที่ให้นัก
ศึกษาดูระหว่างถามคำถาม ประโยคที่ถูกต้องคือ
咖啡店在银行的右边。(ร้านกาแฟอยู่ด้านขวา
ของธนาคาร) หรือ 咖啡店在银行的旁边。
(ร้านกาแฟอยู่ข้าง ๆ ธนาคาร)

นอกจากนี้การละคำยังรวมถึงการอ่าน
ตัวเลขผิดโดยละตัวเลขบางตัวไป เช่น 503 (五百
零三) นักศึกษาอ่านตกคำว่า 零 (ศูนย์) ไป และ 119
(一百一十九) นักศึกษาอ่านตกคำว่า 一 十 九 十
ซึ่งผิดหลักการบอกตัวเลขในภาษาจีน

2. การเพิ่มคำหรือการใช้คำเกิน (Additions)
คือ การที่ผู้ส่งสารส่งสารโดยใช้คำเกินความจำเป็น
ทำให้โครงสร้างประโยคไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

× 您叫 20 岁。

✓ 我 20 岁。

ประโยคข้างต้นเป็นการบอกอายุนักศึกษา
ใช้คำเกินมาคือ คำว่า 叫 (เรียกว่า) และยังผิดพลาด
ในเรื่องการใช้คำสรรพนามอีกด้วย

3. การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)
โดยเฉพาะการใช้คำศัพท์ผิด ทำให้ความหมายหรือ
โครงสร้างประโยคผิดเพี้ยน ดังตัวอย่าง

× 我不姐姐。(ฉันไม่พี่สาว)

✓ 我没有姐姐。(ฉันไม่มีพี่สาว)

ประโยคข้างต้นใช้คำปฏิเสธ 不 ผิด ทำให้
โครงสร้างประโยคผิดเพี้ยน ประโยคนี้ผู้พูดต้องการจะ
บอกว่า “ฉันไม่มีพี่สาว” คำว่า “ไม่มี” ต้องใช้คำว่า
没有 ไม่สามารถใช้คำว่า 不 ได้

4. การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) คือ
การเรียงคำในประโยคผิดหลักภาษานั้น ทำให้ความ
หมายผิดเพี้ยน หรือส่งผลให้เข้าใจผิดได้ ดังตัวอย่าง

× 我学在玛希隆大学。

✓ 我在玛希隆大学学习。

ในโครงสร้างประโยคภาษาจีน หากต้องการ
บอกว่าใครทำอะไรที่ไหน ให้เรียงประโยคโดยนำ
ที่ไหน (สถานที่) ขึ้นมาก่อน แล้วตามด้วยคำกริยาหรือ
กิจกรรมที่ทำ ความผิดพลาดในการเรียงประโยคที่พบ
ได้แก่ การนำคำกริยาขึ้นมาก่อน เช่น 我学在玛希
隆大学。(คำกริยา คือ 学 เรียน)

5. ความผิดพลาดอื่น ๆ เช่น 1) การออกเสียงผิด
โดยส่วนใหญ่จะออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ทำให้ความหมาย
คลาดเคลื่อนหรือไม่เข้าใจความหมาย 2) การตอบ
คำถามไม่ตรงประเด็น ซึ่งเกิดจากขาดความเข้าใจ
ทำให้ตอบคำถามไม่ตรงประเด็น 3) ตอบคำถามไม่ได้
เกิดจากผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารสื่อ แต่ไม่สามารถ
ตอบโต้ได้ เพราะขาดทักษะในการพูดโต้ตอบ

สำหรับแนวทางการเรียนการสอนสำหรับ
พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษา จากการ
วิเคราะห์สาเหตุที่ส่งผลต่อความผิดพลาดในการพูด
ภาษาจีนพบว่า มีสาเหตุสำคัญดังนี้

1. อิทธิพลจากภาษาแม่

การได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ถือว่าเป็นสาเหตุหลักที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้ที่ย้ายมาเรียนภาษาที่สอง เนื่องจากนักศึกษาไม่คุ้นชินกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาที่สอง จึงพึ่งพากฎเกณฑ์การใช้ภาษาแม่ สาเหตุนี้มักเป็นสาเหตุหลักของผู้ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาที่สอง เพราะความรู้ภาษาที่สองยังไม่มาก และยังไม่คุ้นชินกับภาษาที่สองนั้น เมื่อต้องการสื่อสาร จึงมักใช้วิธีการแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่สอง เช่น การลำดับคำในประโยค 我学在玛希隆大学。สามารถอนุมานได้ว่าผู้พูดเรียงลำดับคำตามแบบภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ รวมทั้งการอ่านตัวเลขผิด เช่น เลข 503 นักศึกษาอ่านเป็น 五百三 (ห้าร้อยสาม) ซึ่งเป็นการอ่านตัวเลขตามแบบภาษาไทย แต่ไม่ถูกต้องตามหลักการบอกตัวเลขภาษาจีนที่เมื่อมีเลขศูนย์ตรงกลาง ต้องอ่านคำว่า 零 (ศูนย์) ด้วย

2. อิทธิพลจากความรู้ภาษาจีน

เมื่อนักศึกษามีความรู้ภาษาจีนระดับหนึ่ง แต่เป็นความรู้ที่มีข้อจำกัด และขาดความเข้าใจในบริบทการใช้คำให้ถูกต้อง ทำให้เกิดการเกิดการใช้ภาษาจีนในบริบทที่ไม่เหมาะสม เช่น ข้อผิดพลาดที่พบในวลี 三个狗 สามารถอนุมานได้ว่าผู้พูดทราบว่าการบอกจำนวนในภาษาจีนต้องมีการใช้คำลักษณนาม และคำลักษณนาม 个 (อัน คน) สามารถใช้ได้กับคำนามทั่วไปหลายคำ จึงนำคำลักษณนาม 个 มาใช้กับคำนาม 狗 (หมา) โดยไม่รู้ว่าคำลักษณนามที่ควรใช้กับ 狗 คือคำว่า 只 (ตัว)

3. ปัจจัยส่วนบุคคล

3.1 พื้นฐานภาษาจีนไม่แน่น เนื่องจากผ่านการเรียนมาเพียงระยะสั้น มีคลังคำศัพท์น้อย และยังไม่แม่นยำในการใช้โครงสร้างประโยคภาษาจีน ทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำถามบางคำถาม นำมาซึ่งการตอบคำถามไม่ตรงประเด็น การไม่ตอบคำถาม และการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคผิด

3.2 ผลจากภาวะอารมณ์ เช่น มีอาการตื่นเต้น ทำให้นักศึกษาคำศัพท์ไม่ออก กรณีนี้ส่วนใหญ่จะ

เป็นความผิดพลาดในรูปแบบการไม่ตอบคำถาม การใช้คำศัพท์ภาษาไทยปะปน

4. ปัจจัยด้านการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนพบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในรายวิชาศึกษาทั่วไป นำแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาเฉพาะมาเป็นแนวทาง รวมถึงด้วยลักษณะวิชาศึกษาทั่วไป จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดการเรียนให้กับนักศึกษาทุกกลุ่มสามารถเรียนได้และมีความจำกัดด้วยจำนวนหน่วยกิตของวิชาศึกษาทั่วไป ทำให้การเรียนวิชาภาษาจีนไม่สามารถเรียนจนสามารถฟัง พูดได้ชัดเจนถูกต้อง เพราะต้องใช้เวลาในการฝึกฟังและฝึกพูด ด้วยข้อจำกัดของจำนวนหน่วยกิตของวิชาศึกษาทั่วไป และวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาศึกษาทั่วไปกับรายวิชาเฉพาะมีความแตกต่างกันคือ วิชาชีวะเฉพาะมีเป้าหมายเพื่อให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และปฏิบัติงานได้ แต่วิชาศึกษาทั่วไปมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาสามารถปรับตัวให้เข้ากับโลกในยุคปัจจุบันและอนาคต มีความใฝ่รู้และมีทักษะที่จำเป็นในการอยู่ร่วมกันในการทำงานและสังคม มีหลักคุณธรรมจริยธรรม และเป็นพลเมืองที่มีคุณค่าแก่สังคม ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการปรับการเรียนการสอนภาษาจีนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชาศึกษาทั่วไป

จากสาเหตุข้างต้นและความคิดเห็นของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงเสนอแนะแนวทางการเรียนการสอนภาษาจีนที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะฟัง พูด บวนวัตถุประสงค์ของวิชาศึกษาทั่วไป ผู้สอนควรมุ่งเน้นการเสริมสร้างพื้นฐานภาษาจีน เห็นความสำคัญของภาษาจีน เสริมสร้างแรงจูงใจ ความผูกพันและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปต่อยอดพัฒนาตนเองได้ในการฝึกภาษาจีน เพราะด้วยข้อจำกัดที่เป็นวิชาศึกษาทั่วไป ทำให้นักศึกษาไม่สามารถเรียนรู้ให้เกิดความแตกฉานและเข้าใจเชิงลึกได้ แนวทางการสร้างสามารถทำได้ดังนี้

4.1 ผู้สอนแบ่งอำนาจในรายวิชาให้กับ

นักศึกษาและสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน การเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัย ยังมีลักษณะเป็นการเรียนแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลางอยู่มาก ทำให้เกิดการใช้อำนาจด้วยสถานะที่แตกต่างกันระหว่างผู้สอนที่อยู่สูงกว่าและนักศึกษาที่อยู่สถานะที่ต่ำกว่า ส่งผลต่อแรงจูงใจ ความผูกพันในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการพูดภาษาจีนทั้งสิ้น เพราะมหาวิทยาลัยคณะ รวมถึงผู้สอนต่างกำหนดขอบเขตเนื้อหา กิจกรรมที่จะต้องทำแก่นักศึกษาโดยนักศึกษาไม่ได้มีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น หรือร่วมออกแบบการเรียนการสอนของเขา นอกจากนั้นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องการความสัมพันธ์ที่เสมอภาคกัน ให้โอกาสในการคิด พิจารณา และตัดสินใจเกี่ยวกับตัวเอง ผู้สอนสามารถแบ่งปันอำนาจในห้องเรียนได้ โดยการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พิจารณา และเจรจากับผู้สอนบ้างในบางส่วนของรายวิชา เช่น ในช่วงปฐมนิเทศน์รายวิชา ผู้สอนสามารถนำเสนอกิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายกิจกรรมให้นักศึกษาทราบ และเลือกกิจกรรมที่อยากให้มีในการเรียนรู้ตลอดรายวิชาโดยผู้สอนอาจจะมีการกำหนดกิจกรรมบังคับไว้บางส่วน และมีกิจกรรมหลากหลายให้นักศึกษาได้เลือกจะทำอะไร รวมถึงมีรายละเอียดกิจกรรมให้นักศึกษาได้พิจารณาว่าเหมาะสมกับความสามารถของตนเองหรือไม่ หากไม่เหมาะสมเห็นว่าควรปรับเปลี่ยนอย่างไร เป็นต้น และการแบ่งอำนาจนี้ย่อมทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างผู้สอนและนักศึกษา ส่งผลให้เกิดบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและทำให้เกิดการสร้าง ความรับผิดชอบในการเรียนอีกด้วย

4.2 ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำในการแก้ไขและให้กำลังใจต่อความผิดพลาดในการพูดภาษาจีน ในการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนมักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่จะสอนมากที่สุด ในชั้นเรียน ย่อมทำให้ผู้สอนมองว่าตนเองคือ ผู้ที่มีความสามารถมากที่สุดในชั้นเรียนนั้น ย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เพราะเมื่อผู้สอนมีอำนาจที่สูงกว่านักศึกษาด้วยชุดความคิดนี้ ย่อมทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน

ในการเรียนรู้ ทำให้เกิดกำแพงขึ้นระหว่างผู้สอนและนักศึกษา ผู้สอนจึงควรเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทที่แท้จริงของผู้ให้คำแนะนำคือ การให้คำแนะนำถึงข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้เตรียมตัวระมัดระวัง ไม่ให้เกิดขึ้นเมื่อได้เรียนรู้ในครั้งแรก ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำถึงข้อผิดพลาดที่พบได้ทั่วไปในการพูดภาษาจีนแก่นักศึกษาว่าควรระมัดระวังในเรื่องอะไรบ้าง และไม่ควรคาดหวังว่า นักศึกษาสามารถทำได้ในทันที เพราะนักศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันและต้องใช้เวลาไม่เท่ากันในการเรียนรู้เรื่องเดียวกัน ผู้สอนควรเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจนักศึกษาที่ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดเป้าหมายของการเรียนรู้คือ มุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่ตัวบุคคลเป็นสำคัญ

4.3 นักศึกษามีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง การสร้างความรับผิดชอบของนักศึกษาต่อการเรียนรู้ไม่ใช่การมอบหมายงานให้นักศึกษารับผิดชอบ แต่เป็นการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีจนก่อให้เกิดแรงจูงใจและกำกับตนเองในการเรียนรู้ เช่น เปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน กำหนดขอบเขตการทำกิจกรรมทั้งหมดในห้องเรียน นักศึกษารู้จักกันเพียงใด นักศึกษาสนุกกับการเรียนเพียงใด กิจกรรมในชั้นเรียนมีความชัดเจนหรือไม่ ผู้สอนมีการใช้เทคนิคการเรียนการสอนที่มีความน่าสนใจต่อนักศึกษา และการเปิดโอกาสให้กับนักศึกษาในการคิดและตัดสินใจรวมถึงการได้รับการดูแลตามความสามารถในการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคน

4.4 เนื้อหาที่เรียนมีความเชื่อมโยงกับในชีวิตจริง เมื่อนักศึกษาไม่สามารถเล็งเห็นได้ว่าเนื้อหาที่นักศึกษากำลังจะเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องหรือมีประโยชน์อย่างไรต่อการทำงานและการใช้ชีวิต นักศึกษาย่อมไม่เกิดความสนใจในการเรียน การทำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญและตระหนักถึงคุณค่าของรายวิชาที่เรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้

เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้สอนสามารถใช้การยกตัวอย่างจากเหตุการณ์จริง รุ่นพี่ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตโดยมีการศึกษาภาษาจีนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิต หรือปรับให้นักศึกษามีโอกาสทำงานกับผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจีน ทำให้ผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับเนื้อหาวิชาให้เข้ากับทักษะความสามารถที่จำเป็นในสถานที่ฝึกงาน ทำความเข้าใจถึงวัฒนธรรมองค์กร และ Soft Skills ที่จำเป็นในสถานที่ฝึกงาน รวมถึงต้องศึกษาและสำรวจความหลากหลายของอาชีพที่นำภาษาจีนไปใช้ในการทำงานเพื่อให้นักศึกษามีข้อมูลในการทำ ความเข้าใจและตัดสินใจในอนาคตของตนเอง

4.5 การประเมินผลการเรียนรู้มุ่งให้เกิดการพัฒนาตนเองของนักศึกษา ข้อเสนอแนะนี้ไม่ได้ต้องการจะนำเสนอว่าไม่ควรใช้ผลการศึกษาในการประเมิน แต่เป็นการพิจารณาถึงบทบาทสำคัญของผลการศึกษา ผู้สอนมองว่าผลการศึกษาคือ ตัวแทนของสมรรถนะของนักศึกษา แต่เป็นสมรรถนะของนักศึกษาในตอนนี้อยู่ ไม่ใช่อนาคตรวมถึงการเรียนรู้ในเรื่องที่เป็นนามธรรมสูง เช่น แนวคิดขั้นสูง ความเข้าใจในหลักภาษาต่าง ๆ การวัดและประเมินผลยังไม่สามารถเข้าถึงสมรรถนะเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง เพราะมีความสลับซับซ้อน ทางที่ดีผู้สอนสามารถให้การประเมินด้วยผลการศึกษา ควบคู่กับการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ของนักศึกษาทีละคนในกลุ่มเรียนขนาดเล็ก หรือให้ภาพรวมในกลุ่มเรียนขนาดใหญ่ โดยเจาะจงไปที่สิ่งที่นักศึกษาสามารถปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงได้เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองต่อไป

4.6 สร้างให้นักศึกษาเกิดการรับรู้อัตลักษณ์ของตนเองในทางบวกต่อวิชาภาษาจีน การจัดการเรียนรู้ที่ผ่านมามักจะเน้นเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่ได้เน้นในเรื่องการพัฒนาอัตลักษณ์ของตนเอง เช่น การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง การเชื่อมั่นในตนเอง รวมถึงเรื่องของการรอบความคิด ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีส่วนช่วยให้เกิดการใฝ่รู้ เรียนรู้ตลอดชีวิต จนเกิดการพัฒนาสมรรถนะเชิงลึกให้กับนักศึกษา

อภิปรายผล

1. นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานการเรียนภาษาจีน จำนวนปีที่เรียนภาษาจีนน้อย และจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ที่น้อย ส่งผลต่อปัญหาการพูดภาษาจีนของนักศึกษาเป็นเพราะว่านักศึกษายู่ในช่วงของการเรียนรู้ภาษาจีนและยังไม่ได้ฝึกการพูดมากนักทำให้ยังไม่สามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Hyltén-stam, 1992) ดังนั้นการให้นักศึกษามีประสบการณ์การใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากขึ้นยิ่งทำให้นักศึกษาพูดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตบางประการจากข้อมูลที่ศึกษาคือ นักศึกษาที่เรียนภาษาจีนมากกว่า 5 ปี และมีชั่วโมงเรียนมากกว่า 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาการพูดสูงกว่ากลุ่มที่มีจำนวนปีที่เรียนภาษาจีนน้อยกว่า แต่ไม่มีความแตกต่างทางสถิติอาจเป็นเพราะมีนักศึกษากลุ่มนี้มีจำนวนน้อยทำให้ไม่พบความแตกต่างและสาเหตุที่ทำให้มีค่าเฉลี่ยปัญหาด้านการพูดสูงกว่าบางกลุ่ม เป็นเพราะว่าการเรียนที่มากและนานเกินไปส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนและขาดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาที่สูงขึ้นทำให้ไม่ได้ฝึกทักษะการพูดภาษาจีน ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการพูดภาษาจีนมากขึ้น (Bai, 2023) ในส่วนของอาจารย์ผู้สอนพบว่าอาจารย์สอนภาษาจีนส่วนหนึ่งมักจะมาในรูปแบบของครูอาสาสมัครซึ่งเพิ่งสำเร็จการศึกษา ทำให้ยังขาดประสบการณ์ในการสอน จึงทำให้ประสิทธิภาพในการสอนไม่แตกต่างจากอาจารย์ชาวไทย (Sundarajamara et al., 2016b)

2. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้นักศึกษาสื่อสารภาษาจีนผิดพลาด ประกอบด้วย อิทธิพลจากภาษาแม่ อิทธิพลจากความรู้ภาษาจีน ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านการเรียนการสอน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่าเมื่อนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาจีนไม่มาก ทำให้นักศึกษากลัวที่จะพูดผิด ทำให้เกิดความวิตกกังวล หวาดกลัว ต่อความผิดพลาดต่อตนเอง เพราะถูกเยาะเย้ยจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนหรือผู้สอน จนทำให้เกิดความอายที่จะพูด และเนื่องจากนักศึกษา

ไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาจีนในการสื่อสารเป็นหลัก ทำให้นักศึกษาใช้ความคุ้นชินของภาษาแม่เป็นฐานคิด ทำให้เกิดความผิดพลาดในโครงสร้างภาษา สำนวนต่าง ๆ และความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของภาษาจีน (Brown, 2014; Curran, 1976; Shumin, 2002; Ur, 1996)

3. วิชาศึกษาทั่วไปมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษามีความสามารถปรับตัวและสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต และเพื่อให้ตอบวัตถุประสงค์ดังกล่าว การปรับการเรียนการสอนตามข้อเสนอแนะ ทั้ง 7 วิธี เป็นการปรับปรุงแบบการเรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง โดยคำนึงถึงเนื้อหา เทคนิคการสอน และคุณลักษณะของนักศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพ เพื่อสร้างแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา (Dweck, 2006; Kaput, 2018; McCombs & Whisler อ้างถึงใน Hoidn & Reusser, 2021; Weimer, 2002; Wright, 2011) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Alsowat (2022) และ Batmaz (2023) ที่ได้วิเคราะห์ห่อภิมาณเกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมภาษาที่สองพบว่าการจัดการเรียนการสอนแบบนักศึกษาเป็นศูนย์กลางเป็นรูปแบบที่มีอิทธิพลต่อทักษะการฟังและพูดมากกว่าการเรียนการสอนแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

สรุปผล

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนมีปัญหาด้านการพูดมากกว่านักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนที่เรียนภาษาจีนมาเป็นระยะเวลาน้อยกว่า 1 ปี มีปัญหาด้านการพูดสูงกว่านักศึกษาที่เรียนมาเป็นเวลา 1-2 ปี 3-4 ปี และ 5 ปี ตามลำดับ และนักศึกษาที่เรียนมาเป็นระยะเวลา 1-2 ปี มีปัญหาด้านการพูดสูงกว่ากลุ่มที่เรียนมา 3-4 ปี และในด้านชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์พบว่า นักศึกษาที่มีชั่วโมงเรียน 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีปัญหาด้านการพูดสูงกว่ากลุ่มที่เรียน 3-4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนในด้านสัญชาติของผู้สอนพบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการพูดภาษาจีนประกอบด้วย 1) การใช้คำตกหล่น 2) การใช้คำเกิน 3) การใช้คำศัพท์ผิด และ 4) การเรียงประโยคผิด โดยมีสาเหตุมาจาก 1) อิทธิพลของภาษาแม่ 2) อิทธิพลจากความรู้ภาษาจีน 3) ปัจจัยส่วนบุคคล 4) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และ 5) ปัจจัยอื่น ๆ

3. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ควรคำนึงถึงทักษะ ความสามารถของนักศึกษาประกอบกับการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติม คือเป็นการจัดการเรียนรู้แบบนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง โดยมีแนวทางแนะนำ 6 ประการ ดังนี้ 1) ผู้สอนแบ่งอำนาจในรายวิชาให้กับนักศึกษาและสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน 2) ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำในการแก้ไขและให้กำลังใจต่อความผิดพลาดในการพูดภาษาจีน 3) นักศึกษามีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง 4) เนื้อหาที่เรียนมีความเชื่อมโยงกับในชีวิตจริง 5) การประเมินผลการเรียนรู้มุ่งให้เกิดการพัฒนาตนเองของนักศึกษา 6) สร้างให้นักศึกษาเกิดการรับรู้อัตลักษณ์ของตนเองในทางบวกต่อวิชาภาษาจีน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ปรับเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Teaching) คำนึงถึงความรู้เดิมของนักศึกษาประกอบการจัดการเรียนการสอน โดยเริ่มต้นจากการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและนักศึกษา ปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนให้เป็นผู้แนะนำและให้กำลังใจแก่นักศึกษา จัดบรรยากาศในการเรียนให้ดีเพื่อให้นักศึกษาเกิดความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาจีน ปรับเนื้อหาให้เชื่อมโยงกับในชีวิตจริง ปรับรูปแบบการประเมินเพื่อให้นักศึกษาสามารถประเมินตนเองและเห็นจุดที่สามารถพัฒนาตนเองต่อไปได้ และสร้างอัตลักษณ์และเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจีนให้กับนักศึกษา

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการทำวิจัยครั้งต่อไป
- ควรมีการศึกษาพัฒนาโปรแกรมการฝึกพูดภาษาจีนสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนในหมวดการศึกษาทั่วไป เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนเพิ่มขึ้น
- โดยมีการเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก และมีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบเพื่อทำความเข้าใจผลและปัญหาของโปรแกรมการฝึกพูดภาษาจีน

References

- Alsowat, H. H. (2022). Evidence-based practices of english language teaching: A meta-analysis of meta-analyses. *English Language Teaching*, 13(11), 75-93.
- Bai, S. (2023). The predictive effects of foreign language anxiety and boredom on willingness to communicate among Chinese struggling EFL learners. *Heliyon*, 9(9), 1-11. <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2023.e19610>
- Bartz, W. H. (1979). *Testing oral communication, in the foreign language classroom: Language in education: Theory and practice*. The Centre for Applied Linguistic.
- Batmaz, Ö. (2023). The effect of student-centered teaching practices on the development of speaking skills in turkish teaching: A meta-analysis study. *Journal of Language Education and Research*, 9(1), 59-105.
- Brown, D. H. (2014). *Principles of language learning and teaching* (6th ed.). Pearson Education ESL.
- Byrne, D. (1987). *Techniques for classroom interaction*. Longman.
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign language testing : Theory and practice*. Centre of Curriculum Development.
- Curran, C. A. (1976). *Counseling-learning in second-language learning*. Apple River Press.
- Domesrifa, K. (2008). *A study of using oral communicative activities to enhance english speaking ability of Mattayomsuksa one students* [Unpublished Master's thesis]. Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Dulay, H., Burt, M., & Krashen, S. D. (1982). *Language two*. Oxford University Press.
- Dweck, C. (2006). *Mindset: The new psychology of success*. Random House.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-Notional approach: From theory to practice*. Oxford University Press.
- Harris, D. P. (1990). *Testing English as a second language*. McGraw Hill.
- Hasyim, S. (2002). Error analysis in the teaching of English. *Kata*, 4(1), 62-74.
- Hoidn, S., & Reusser, K. (2021). Foundations of student-centered learning and teaching. In S. Hoidn, & M. Klemenčič (Eds.), *The routledge international handbook of student-centered learning and teaching in higher education* (pp. 17-46). Routledge.
- Hyltenstam, K. (1992). Non-native features of near-native speakers: On the ultimate attainment of childhood L2 learners. *Advances in Psychology*, 83, 351-368.

- Kaput, K. (2018). *Evidence for student-centered learning*. Education Evolving.
- Malasri, T., & Wei, J. R. (2017). Teaching strategy for developing Thai students' Chinese listening and speaking skills. *ARU Research Journal*, 4(3), 79-87. [in Thai]
- Meecharoen, K. (2020). *The development of Chinese listening and speaking ability based on task based learning with multimedia of Mattayomsuksa1 student* [Unpublished master's thesis]. Silpakorn University. [in Thai]
- Oller, J. W. (1979). *Language tests at school: A pragmatic approach*. Longman.
- Shumin, K. (2002). Factors to consider: Developing adult EFL students' speaking abilities. In J. C. Richards, & W. A. Renandya (Eds.), *Methodology in language teaching: An anthology of current practice* (pp. 204-211). Cambridge University Press.
- Sundarajamara, W., Sae-Jia, H., Chatbumrungsuk, P., Piyasirikul, K., Wasinanon, N., & Sriyanalug, K. (2016a). *Research report to develop a system for teaching Chinese language in elementary level, Thailand*. Office of the Education Council, Ministry of Education. [in Thai]
- Sundarajamara, W., Sae-Jia, H., Chatbumrungsuk, P., Piyasirikul, K., Wasinanon, N., & Sriyanalug, K. (2016b). *Research report to develop a system for teaching Chinese language in Thailand, Synthesize overview*. Office of the Education Council, Ministry of Education. [in Thai]
- Valette, R. (1977). *Modern language testing*. Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Weimer, M. (2002). *Learner-centered teaching: Five key changes to practice*. Jossey-Bass.
- Wright, G. B. (2011). Student-centered learning in higher education. *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education*, 23(3), 92-97.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis*. Harper & Row.
- Yuanchuen, P. (2010). *A comparison of Matthayom Suksa II students' listening, speaking ability and interest in learning English through the instruction using learning center activities based on the natural and the traditional approaches* [Unpublished master's thesis]. Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Ur, P. (1996). *A Course in language teaching*. Cambridge University Press.

Name and Surname: Pannika Chavanatnusorn

Highest Education: Master of Arts (Chinese Linguistics), School of Chinese as a Second Language, Peking University, China

Affiliation: Panyapiwat Institute of Management

Field of Expertise: Chinese Language and Teaching Chinese as a Second Language